

ZGODNJA

DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 18. vinotoka 1889.

List 42.

Prošnja k presv. Sercu.

O Serce, Serce milo,
Zakaj te svet ne ljubi
Serce mu vžgi v ljubezni;
Nikogar ne pogubi!
Jeran.

Pozdravljam te, presveto
Serce, zaklad nebeški!
Tu praha sin človeški
Ponižno, serčno vneto!
Ti grešnike prejemaš
S sladkosti polno silo,
V ljubezni vse obješaš,
O Serce, Serce milo!

V ljubezni, Serce drago!
Do smerti si žarilo,
Za nas si kri darilo.
Za nas — oj zadnjo srago!
Še zdaj preljubeznjivo
Tvoj žar vse duše snubi,
O Serce ti ljubljivo;
Zakaj te svet ne ljubi?

O Jezus! vir sladkosti
Iz serca ti izhaja;
Ti večna luč iz raja,
Končaj v nas temo zlosti!
Nikar nas v ječo večno,
Zveličar, ne pogreznj;
Človeštvo reši ječno —
Serce mu vžgi v ljubezni.

Saj v naše odrešenje
Nebeške si višave,
Prestol zapustil slave,
Da dajaš nam življenje. —
Oživljaj svet merzlotni,
Da služi ti, Te ljubi;
Razsvitli um temotni —
Nikar ga ne pogubi!

Radoslav.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolekega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

*esem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*)*

Od nekdanj, dragi moji! ste kazali najiskre-
neje sočutje s stanjem sv. Očeta. Spominjam na
Pija IX preblazega spomina; na Leona XIII,
našega sedanjega, slavno vladajočega papeža, in
na lepe dokaze ljubezni in vdanosti, katere ste
jim dajali o vsaki priliki. Naj je bilo veselje
ali žalost, vsikdar je odmevalo v vaših srcih.

Zato smem upati, da bode tudi dogodek, ki
se je veršil letošnji binkoštni praznik v Rimu in
s katerim se je grozovito sramotila in zasmeho-
vala katoliška Cerkev in njen poglavar, vzbudil
vaše sočutje za njega ter vas spodbujeval, toliko
tesneje oklepiti se Boga in njegove cerkve.

Binkoštno nedeljo t. l. so si izbrali namreč
za odkritje nekega spomenika, ki ga je hotelo
sovraštvo do Boga postaviti jednemu najhujih
cerkvenih sovražnikov v središču katoliškega sveta,
v Rimu. Povelicevali so odpadnika, ki se je bil
izneveril svojim redovnim obljubam, izneveril du-
hovniškemu stanu, slednjič zatajil celo kerščan-
stvo; proslavljali so bogatajca in razuzdanca.

Ta odpadnik se je imenoval Giordano Bruno
ter je bil porojen l. 1548 na Laškem. Njegovo
življenje je prežalostno, da bi vam ga obširneje
opisaval. Le jedno hočem omeniti. Kot dijak
padel je v Neapolu v roke nekega prostomišljaka,

*) Ta tehtni pastirski list se je bral ali se še bode bral
s prižnice, naj ga zlagoma prinaša tudi „Danica“, da ljudje to,
kar so v cerkvi slišali, še doma bolj natanko prevdarjajo. Vr.

nekega takozvanega „razsvetljenca“. Ta ga je pripravil ne le ob vero, ampak tudi ob krepost. Od tod izhaja njegova sprijenost, in to je bil vir njegovih kasnejih zmot, v katerih je zabredel tako daleč, da ni tajil le temeljnih resnic kerščanstva, ampak sploh vsako vero. Lahko si primeroma mislimo, kakega duha je bil Giordano Bruno, ako vemo, da so ga celo protestantske cerkvene občine izključile in izpahnile izmed sebe, dasi ga je družilo ž njimi enako besno sovraštvo proti papežu in cerkvi, in čeprav je bil jeden najbolj navdušenih preslavljevalcev Lutrovih. Saj je bil tudi on enak temu, odpadnik od reda, duhovenstva in cerkve. In takemu možu postavili so letos, binkoštno nedeljo, v Rimu spomenik!

Ni je škodljiveje in za javno nravnost pogubljeje stvari, kakor če se take časti skazujejo možem, ki niso imeli druge zasluge, kot sovraštvo proti veri in terpko sovraštvo proti cerkvi; ali če veljajo možem, ki so veliki v tem, da so prelomili zvestobo do svojih zakonitih vladarjev, ter se jim je tudi posrečilo, še njihove podložne v to zapeljati; možem znabiti tudi, ki se niso v nečimer drugem odlikovali pred svojim narodom, kakor da so vzbujali njegove strasti, mu v lepem, gladkem jeziku opevali zapeljevanje nedolžnosti in hudobijo ter z mamljivimi besedami ga zazibali v versko vnemarnost, če ne celo v golo nevero. Taka proslavljanja, ki se nekako redno ponavljajo zlasti od francoske prekucije sem in odkar vpliv prostožidarstva bolj narašča, ter se kažejo v tem, da se postavlja nekako z namenom cela versta spomenikov, so pravi pogin javne nravnosti. Ker se ne ozirajo na sodbo sv. vere, in tedaj ne na sodbo Boga, najvišjega sodnika čez človekovo dejanje in nehanje, premotijo in popačijo tudi sodbo narodovo. Vsled tega ta nič več ne vpraša, kaj je tudi pred Bogom prav, in zato edino veliko in zaslužno, resnično in dobro, lepo in plemenito, kaj je dolžnost in pravica: vidi le to, kar je svetu všeč, ter izgublja tako dan na dan bolj svoje versko in nravno čustvo. Ali si je pa mogoče misliti večjo nesrečo za kak narod, kakor če se mu popačijo njegova verska in nravna čutila?

Toda prav zarad tega, ker so enaka preslavljanja tako mogočno sredstvo za zmedenje narodove sodbe ter za kvarjenje njegovih verskih in nravnih idej, prav zato se jih prostožidarji, prostomišljaki in prekucuhi tako radi poslužujejo. Od tod Giordano Brunov spomenik v Rimu. Niso se pri tem menili za meniha kot meniha, ampak za odpadlega meniha; ne za duhovnika, marveč za duhovnika, ki je svojim cerkvenim predstoj-

nikom in slednjič celo papežu samemu odpovedal pokorščino; ne za modrijana, ampak za nevernega modrijana; ne za spoštovanje božjih in cerkvenih zapovedi, ampak za njihovo zaničevanje. Stari nauki prostožidarjev so, kateri naj bi se s tem spomenikom povelečevali: nezvestoba proti cerkvi, upor proti papežu, prosta vera in prosta morala; z jedno besedo, oproščenje človeka od Boga in cerkve. Ta duh bi se moral v Giordano Brunovem spomeniku nekako vtelesiti in zmeraj bolj širiti med ljudstvo.

Jako podučno je, da so si za odkritje tega spomenika izbrali ravno sveti binkoštni praznik. Nič ne pojasnuje namenov prostožidarstva bolj, kot ta okolnost. Kateri pa so ti nameni? Na mesto cerkve, ki se je začela binkoštni praznik, morala bi priti prostožidarska loža; na mesto Kristovo, protikristijanstvo; na mesto duha božjega, duh peklenski, duh zanikanja. Od tod klici: „smert!“ in „ob tla ž njimi“, ki so se čuli binkoštni dni po rimskih ulicah proti duhovnikom in redovnikom, kakor tudi proti propagandi, svetovnoznane mu zavodu za razširjanje katoliške vere. Zato pri sprevedu k novemu spomeniku razun prostožidarskih zastav tudi take — groza spreletava človeka, to povedati — v čast satanu! Zopet se je vresničila ob tej priliki beseda starčka Simeona pri darovanju Kristusa v tempelju: „Ta je postavljen . . . . . v znamenje, kateremu se bode nasprotovalo“ (Luk. 2. 34.). Iz nasprotovanja proti Kristusu, iz zatajenja Kristusa in njegove sv. cerkve nastal je spomenik Giordano Bruna; to nasprotovanje, to tajeje naj kaže, vzbuja in podpihuje; to je namen pri napravi tega spomenika! — Ko so se leta 1870 Rima polastili, rekli so v razglasu, ki so ga o tej priliki izdali, da so to storili v imenu vere; da bi varovali cerkev proti napadom prekucije, in da bi branili in zagotovili veljavo papeštva proti prekuciji. Vedenje odločilnih italijanskih krogov pri napravi že večkrat imenovanega spomenika, in njihova naklonjenost temu početju nasproti pa zopet z novega dokazuje, da so svetno oblast papeževo zato uničili, da bi tem lažje pokopali tudi njegovo duhovno vlado in veljavo, če bi bilo mogoče.

Lahko si mislite, kako je bilo pač sv. Očetu pri sercu, videč toliko gnjusobo na svetem mestu. Sami nam razodenejo v slovesnem nagovoru, katerega so govorili 30. junija v zboru kardinalov, ter ukazali ga raznaniti tudi vernim po celem svetu. Sv. Oče pravijo:

(Dalje nasl.)

O redovnem poklicu.

(Konec.)

Kaj naj stori novic, če se mu zdi začetek pretežak?

Zbežati po lastni glavi je najnespametnejše. Vsak novic moral bi imeti sklep: „Ne grem prej, dokler ne rekó predstojniki, da sem nesposoben za red.“ Kajti kakor smo že povedali, predstojniki imajo odločevati gledé sposobnosti pri novicu. Kdor hoče kot novic sam to odločiti, ta samega sebe slepi, ali pa se moti v lastno škodo.

Okoliščina, da čuti novic v novem poklicu premnoge težave in skušnjave, še ni dokaz, da je nesposoben za samostan in nepoklican za redovniški stan. Morebiti namerava ž njim naš Gospod Jezus Kristus isto, kakor s svetim Pavlom, o katerem je dejal: „Pokazati mu hočem, kaj mora terpeti zaradi Jezusovega imena.“ Ako pa gré svojeglavno proč, ne bode mu On pokazal, pa tudi ne ga pripeljal do one svetosti, do katere ga On želi. Nihče ne more in ne smé samega sebe poklicati, temuč prejme klic od Boga. Zato pravi Jezus: „Ne vi ste mene izvolili, temuč jaz sem vas izvolil.“ Če pa ne moremo samih sebe poklicati, tedaj ne smemo tudi sami, to je, po lastni glavi, proč iti. To je greh proti poklicu. Gorjé onemu, katerega je Bog poklical za redovni stan, pa mu postane neznóst, ker mu zbeži kakor Jona! Gorjé onemu, katerega postavi Bog na kako mesto, pa ga o smertni uri, ko se dobro in hudo povračuje, ne najde tam. Gorjé vojaku, ki je zapustil stražo iz strahú, strahopetnosti, iz meržnje do trudov stražne službe, h kateri ga je Bog poklical. Kdor ima um, naj razume.

Kaj naj stori novic, ako se mu toži po domu?

Domotožje je praznota sercá, ako pogreša znane osebe ali reči; imajo pa dolgčas ravno tako ljudje kakor tudi živali. Čem bolj je nenavadna nova domačija, čembolj je kdo navezan na staro, toliko bolj čuti oddaljenost iz domovine. Kaj je tu storiti? Skerbeti je treba, da taka drevesca v novi, nenavadni zemlji kmalu zopet krepko klijejo in se spodrastejo. Dobro utegne biti, da dobé take osebe, kako zabavo, bodisi, da se s čim razvedrujejo, ali pa da se pečajo s kakim zanimivim delom, da se s tem odtegnejo mislim na domače kraje, predmete, osebe, ter da jih naposled pozabijo. V tem oziru ima Natal v Afriki jako primérno podnebje in okolico, ker ima mnogo sličnosti z domačimi evropskimi griči, s tirolskimi snežniki, z zelenimi pašniki avstrijskih dolin (zelene Štajerske), z golimi pečinami in soteskami premnozih švicarskih pokrajin. Zato je že od nekdanj moja navada, peljati ptujce precej perve dni po polji in po livadah, ter jim takoj sperva pokazati vsa poslopja, mline, vodna dela i. t. d. Ravno tako tudi celo našo obertnijo in umetniške naprave, da dobé pravo idejo o velikosti naših děl. Pri tem se tudi zgodí, da se vsakemu priljubi kaka stvar, kako delo, da dobi posebno nagnjenje za kak predmet, ki ga je v domovini zapustil.

Potreba je tedaj, da vsakdó, kdor čuti domotožje, pové to svojemu predniku, da ga ta ozdravi. Prikrito domotožje škoduje poklicu.

Se li smé tudi brez duhovnega svetovalca iti v samostan?

Zamore in smé se v slučaju, če nima nobenega, kateri bi imel dovoljno znanje in dobro voljo. Jaz sam sem postal trapist, brez svéta od kacega duhovna, še celo proti svetu nekega redovnika. Bil sem takrat v pokrajini, kjer še trapistov poznali niso. Nisem mogel tedaj vprašati o tem. Kmalu po svojem vstopu v red sem vprašal za svet nekega redovnika v Jeruzalemu, in le-ta mi je odločno odsvetoval zveršiti svoj namen. Pa vendar sem šel. Vzrok, katerega je, protistavil, mi ni bil zadosten. Dejal je: „da med svetom lahko bolje delujem, nego v samostanu.“ To pa ni prvo vprašanje, kje lahko več koristim, temuč kje je za mojo dušo bolj koristno. Sicer pa menim, da se je oni svetovalec motil; kajti če bi ga bil poslušal, ne bilo bi sedaj ni Maria-Zvezde, ni Mariannahill-a.

P. Fr.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Na Korvu (Korfu) 28. sept. 1889. Srečno, s pomočjo Božjo, z varstvom bl. Device Marije, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. sem odplul iz Reke v Zadar, Spljet, Vis, Dubrovnik, Kotor in mnoga otoška mesta dalmatinska, potem v mnogo krajev in mest Albanije na otok Korv in v mesto istega imena. Tu zopet moram čakati 2 dni in jedno noč družega parobroda. Tako godí se siromaku, ki težko na jednom mestu čaka onega parobroda, kateri naravnost ide v namenjeni kraj Sv. zemlje. Oni naravnostni parobrodi v Sirijo plovijo bolj redkoma. Ali zbog tega bode bolje bogata, zanimiva in podučljiva potopisna zbirka. — V Dalmaciji je za uboščeka še moč živeti; — ali tu na greškem Korvu je vse silo drago; komaj ko bi torbo zlatov imel — ali kaj še, ker komaj malo soldov imam. — Istina je, da kazal je v Terstu upravnik, da se samo 35 gld. 25 kr. plača do Jafe; toda ni kazal, da se to mora v zlati vrednosti plačati, potem pa še neke odstotke za gerško in turško. Tako doide naposled vseh stroškov za plovo 50 gld. do Jafe. Hvala Bogu! sedaj imam plovbeni list plačan do Jafe; toraj, ako Bog dade, bodem gotovo došel v toliko zaželjeno Sveto zemljo našega Gospoda Jezusa Kristusa, bl. Device Marije i. t. d. — Ali joj meni, ker le še malo grošev imam! — Toda vse to me nikako ne žalosti; naj bode kakor hoče, samo da pridem na presv. Jezusove kraje. Znete, post že sedaj tako ostri imam, da naj se oo. Trapisti zbog tega le skrijejo. Telesa več ne počutim, da ga imam; ali ta revni osliček se komaj pokoncu derži, tako je oslabeled; — ipak se mu mnogo pot sladko nasunejem, osobito me je sméh lomil na jako nemirnem morju: drugi sopotniki, bolje siti, so čudno piskali in svirali in testament s svojo vsebino delali; ali meni ni ništa težkega bilo. Morje in zibanje je iskalo svoj davek, ali pri meni ni moglo nič najti.

Krasen je otok in mesto „Korv“, obiskujem kat. hiše Božje; ali še več in lepših je gerško-iztočnih razkolnih, čez kar se milo solzim.

Aleksandrija, 2. okt. 1889. Srečno sem dospel v Egipt. 3 dni moram čakati odplovbe parobroda v Jafu. Tu opravljam božjo pot v slavo Jezusu, Mariji

in sv. Jožefu, ki so v tej zemlji živeli. — Isto tako v počeščenje sv. Marka evang., sv. Anastazija, sv. Katarine, sv. Antona in premnogih sv. puščavnikov in menihov in toliko družih Svetnikov, ki so v tem mestu Aleksandriji in v Egiptu živeli, ter mnogi marteniške smerti zaspali in to zemljo s svojo kervijo pomočili. Obiskujem lepe in častitljive cerkve. Da Vi veste, kako se je Aleksandrija spremenila od takrat, ko so jo Angleži razstrelili in požgali. — Take čudovite lepote, umetnosti in razrednosti ulic, palač in vertov nisem do sedaj vidil nikjer. Tudi ne tako velike in lepe morske luke; vse je večinoma novo — samo oddelki proti Kafri so še prejšni. Katoliki tu so izverstni, v cerkvah vsaki dan obilo vernih vseh stanov, spovednice s spokorniki obdane, Božja miza ima obilo gostov. Službe Božje — osobito sv. rožnega venca — se onih v Rimu ne strašijo. Vsakoverstnega dobrega, zanimivega in poučnega bom polno torbo nabral in jo Vam dal.

Iz Natala. (Sužnost v Natalu v južni Afriki.) (Konec.) Tako piše P. Gerard.

Pozneje pošljemo prošnjo do Natalskega namestnika, ki oni sodnijski odlok overže in zamorki oprost. Potem se zopet obedve vrneta v samostan, mati v žensko zavetišče, mlajša pa v šolo. Kaferska postava pa vendar še velja in taisto se lahko še vsak dan zgodi. Ta dogodek tudi kaže, kako neki ljudje o kaferskem vprašanji mislijo, kajti v „Natal Advertiser“-ju (časopisu Durbansem) je nastal velik hrup, ker je namestnik proti postavi dve zamorki nam izročil. Ta članek je bil tako pisan, kakor da bi bila že vsa Natalska vstava v nevarnosti, in derznil se je — farizej — namestnika terdo opomniti, kako da naj s Kafri ravná.

Takih slučajev lahko naštejemo brez števila. Kdo je pa kriv, da Kafri tako počenjajo? Nič drugega ne, kakor od Angležev odobrovana in varovana postava o „ukoloboli.“

Če bi te ne bilo, bi tudi ne smel več oče za svojo hčer tirjati denarja, oziroma volov, potem bi ga prav malo veselilo na svoje stare dni toliko žén vzeti, mnogoženstvo bi se ne bilo tako razširilo. Če mu pa deklice nič ne veljajo, jih rad pustí misijonarju, je vesel, če jih on izrejuje, podučuje in mu jih celo rad dá, ker je zato skerbí zanje rešen. Potem bode tudi on (mož), mnogo hitreje kerščansko vero sprejel, ko mu mnogoženstvo ne bo neslo dobička več, ne bode svojim ženam in otrokom branil spreobrniti se.

Vlada Natalska je toraj kriva; 1.) da se žene lahko kupujejo in prodajajo; 2.) da jih oni, ki jih je kupil lahko za premakljivo lastnino ceni; 3.) da se ne začne mladina čedno oblačiti; 4.) da jim Kafri šolo zabranjujejo; 5.) da jim Kafer ne privošči misijonarja, cerkve in vsakega cerkvenega razsvitljenja; 6.) da pri njegovi smerti celo njegov brat ali varh vse njegove žene in otroke kakor kako blago podedva in jih zamore imeti čisto v hlapčevstvu, kakor lastni oče ali soprog.

Ali pa ni nikogar, ki bi se takim grozovitostim uperl? Ali ne vedó Angleži, da v njihovi naselbini tako sramotna človeška kupčija biva in vspešuje? Ali ni to sramota za izobraženo ljudstvo, za evropsko državo? Ali ni to največja pregreha za kerščansko vlado? Ali še zasluži to ime? (Mesenemu človeku je vse priljubljeno, s čimur se mesenost

pase; od tod nekdanje malikovavstvo, ki je nečiste podobe čislalo za bogove in boginje, kakoršne liberalci še zdaj namesto svetnikov in svetnic na stene obešajo; od tod nečista literatura, pred katero lažnjivi „lepoznanci“ kolena klanjajo in se hočejo še za umne šteti; od tod nesramožljiva noša že pri otrocih, zlasti pri deklinah; od tod skazovanje nečistih predmetov pri komedijah, nesramno kretanje ženskih oséb; od tod razstavljanje pohujšljivih rečí; po prodajalnicah; od tod nečisti romani in poezije; od tod nespodobni plesi, in še brez števila enacega, zastran česar se meseneži tudi bojé verske šole!)

Mi trapisti se bomo zoper to sužnost ravno tako bojevati začeli, kakor evropski narodi zoper kupčevalce s sužnjimi v vzhodnjem afrikanskem obrežji.

Vse one deklice, ki so bile 3 ali več let v naši šoli, so v veri zadostno podučene, ki so že ss zakramente sprejele in so že zadosti stare in zmožne za možitev, se tudi omožé pošteno, če bi ne bile prisiljene v svoje poganske vasi nazaj iti. Sedaj stojimo na razpotji. Da se zamorejo z njih dobiti proste žene, jih moramo popred kaferske postave oprostiti. Če pa to storimo, potem se nam njihovi stariši upró, ker vidijo, da svoje vole zgubé, ker ne morejo potem več svojih hčerá prodajati. Utegnejo po tej brezglavni angleški postavi tudi še male otroke iz šol vzeti (po tukajšni postavi zamorejo to storiti), in nam je pot do mladih serc zaperta (kakor bi radi liberaluhi tudi v Evropi storili!)

Dosedaj se še noben misijonar ni dotaknil tega vprašanja iz strahú pred nasledki. Toda mi ne smemo tukaj obstati; s šolskim podukom ne smé naša delavnost nehati, niso zadosti le štirje ss zakramenti, dobiti mora narod kerščanske žene vsled 7. zakramenta; brez tega je misijonsko delo samo na pol storjeno in dobri sadovi se zgubé; ne smemo imeti samo podučenih kristjanov, temveč tudi kerščanske družine.

Prišli smo sedaj do hriba, treba bode sedaj na hrib stopiti. Zato bodo naši prijatelji v Evropi kmalu več natančnejega o tem zvedeli. S prvimi zakoni bode mnogo težav zvezanih. — Omne initium fervet; vsak začetek je grenak.

Ne smemo pa dalje čakati napada; moramo iti naprej, sami moramo napasti v tej bitvi, katera je tako silo važna, ki bode imela tako velike nasledke.

To žalostno stanje naj katoličane opominja, da bi začeli zopet bolj moliti za spreobrnjenje zamorcev. Skor čisto pozabila se je pozabila po Knobleharjevi smerti bratovščina s sklepom: „O Marija, nebeška Kraljica, prosi za uboge zamorce, da bodo z nami vred deležni obljub Kristusovih!“

O. Franc, opat.

Uslišane prošnje Marije Pomočnice.

Spreobrnitev starega grešnika.

Slava Bogú in presveti Devici Mariji, pomočnici kristjanov! V preteklem svečanu je prosil Don Bosko, da bi molil za necega terdovratnega grešnika. Prošnja je bila uslišana. Priporočene, že nad devetdeset lét star, si je dopustil dejati pod zglavje svetinjico

Marije-Pomagaj, dasiravno se je hudoval, češ, da ga to moti. Toda Marija je zmagala. Že več nego pol stoletja se ni spovedal; sedaj pa je opravil svojo dolžnost in šel očitno in slovesno k svetemu Obhajilu o veliki noči. Molimo zanj še naprej, da vztraja v dobrem.

Iz južnih Tirol, 20. aprila 1887.

D. Mario Alberto.

Kmetič moli o slabem vremenu.

Ojstri ti Sodnik čez grehe,
Oh ne glej na naše spehe!
Ti ko oče se obnašaš:
Vabiš, žugaš, prizanašaš.

Oj Gospod, usliši Svoje!
Tebi se molitev poje,
Glej na solzne prošnje naše:
Daj nam zdravje, kruha paše!

Vse nam pride s Tvoje roke:
Solnce, — piš valí potoke,
Zerno klije, rase, cvete;
Polje, travnik hrani kmete.

Šiba dela nam bojazen,
Čutimo, zadeva kazen:
Mili obraz, pol nevolje
Kliče, naj storimo bolje.

Jug in séver, burja brije,
Slana vžiga, ploha lije,
Vse omahne, omedljuje,
Grešnik sodbo pričakuje!

Še pripéka noč viharna,
Sapo jemlje moč soparna;
Toča bije, zél ovéni:
Naši grehi so tepeni!

Švigne blisk in strela vdari,
Hiše, hlevi so v požari:
Vest očita — Bog nas sodi, —
Oče naš, usmiljen bodi! —

Plakamo v nadlogi svoji:
Nismo vredni biti Tvoji, —
Prosimo — v nebó z rokami:
Milostno poterpi z nami!

Ljubi Oče, oče pravi,
Pomiluj nas drevi — davi:
Zbriši grehe nam neštete,
Milo pogleduj na kmete!

Vérno nadjamo se v Tebe,
Ne zaverzi nas od Sebe;
Blagoslôvi z roko Svojo
Vse stvarí — molitev mojo!

Marija Zvezdica.

Kar ima zvezdic vse nebo,
Svitlá nobena ni tako,
Ni bilo je, ne bo, je ni,
Kot zvezdica Marija Ti!

Bil v grozno temo svet zakrit,
Nebeških milost zginil svit,
Zakrival zlobe ga oblak,
Kar je grešil Adam očak.

A glej! v temino primigljá
Obljube Božje zvezdica,
Brez madeža, nad beli snég
Vsa lepa brez najmanjših pég.

Se zveseli je celi svet,
Ker zdaj temine je otét,
Darila mu je večno Luč
In znjo nebes zgubljenih ključ. —

O Ti najlepša Božja stvar,
Marija! Tvojih milost žar
Naj grešno serce razsvitli,
Te prosim s solznimi očmi.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Rim. Modrost sv. Očeta Leona XIII sloví po vsem svetu. To se je pokazalo vnovič nedavno v Rimu, kakor piše „Germania“, pri otrocih slavne družine Odescalchi, ko so bili sv. Oče naprošeni razločiti neko pravdo. To so papež res storili in so v zadovoljnost vsih plemenitih strank rešili vprašanje. Kneginja Odescalchi je iz hvaležnosti sv. Očetu podarila graščino „S. Gallo“, ktero bodo sv. Oče gotovo obernili v kak dobrotni namen, če pa ne bo kaka lakomna framasonska roka siloma po nji segla. —

Sv. Oče ljubijo delavce. Iz Rima pišejo „Germaniji“, da bojo papež Leon XIII prihodnjo nedeljo sprejeli perve božjepotnike francoskih delavcev in o tej priliki bodo imeli imeniten nagovor o družbinskem vprašanji bojo sv. Oče izdali mesca novembra.

Med tolikimi škandali laške vlade je novejši ta, da je minister Lacava slavno zakristijo lepe cerkve „Minerve“ dal spremeniti v poštno pisarno. Tako je oskrunjena tudi soba sv. Katarine Sienske, ki je zedinjena z zakristijo.

Witten. (Liberalska spodobnost, kaj-li?) „Kolinska Volkszeitung“ pripoveduje slučaj, kako se godí katoličanom v imenovanem kraju na Pruskem. Tam gori imajo pol peščice razkolnikov, ki se lažnjivo imenujejo starokatoliki. Koliko pa je teh odpadnikov? S pastorjem in cerkvenikom je sedem možkarcev, potlej 3 dečki, 6 žén in 5 deklin. Ako se pomisli, da pastor razkolnik in cerkvenik sta pred oltarjem, orgljar in tlačiméh na koru, je vsih v sredi cerkve toliko-le: 4 + 1 + 6 + 5, to je 16 duš! In ta smešna ob-

Žan.

čina ima v oblasti lepo Marijino cerkev! Kako so do nje prišli, „Missionsblatt“ ni povedal.

Tem nasproti mora pa znamenita katoliška srenja, 7000—8000 duš, zgnječena biti v ubogi slabi cerkvi, ki je vravnana za silo, in tam opravljati božjo službo, in to zarad ničla-števila altkatalogov!

Misijoni ruskih razkolnikov. Tudi ruski razkolniki so pričeli vstanovljati misijone. Sedaj imajo dva, enega v Sibiriji in drugega na Japonskem. Misijon v Sibiriji je bolj državna zadeva, misijon na Japonskem pa vzdržuje posebna misijonska družba pod zavételjstvom ruske carice. Leta 1886 je imelo to društvo 7169 pravih udov, od katerih je bilo 422 dosmertnih. Po javnih poročilih, po katerih so le-ti podatki posneti, ne napreduje japonski misijon takó, kakor želijo. Razkolni škof Nikolaj je zidal cerkev v Tokiu. Denar za zidanje je pa že pošel. Misijon ruski v Altaju hvalijo, da ima velike vspehe, da so v Altaju spreobrnili 639 duš, njih 28 šol obiskuje 498 dečkov in 236 deklic. Pristavimo še besede, katere je dejal gospod Solovjev, gotovo popolnoma nepristranska priča, ki pravi: „V Japanu odpadejo nekje skoro vsi duhovni, ko dobé mašnikovo posvečevanje, od ruske cerkve, in pričnó sami razširjati neko posebno japonsko cerkev. V Sibiriji pa se ljudje le na videz spreobračajo. Kar so pogani prej verovali, to verujejo tudi potem; da bi svoje življenje drugač vravnali, tega še misliti ni. Misijonar pride v spremstvu 30. z revolverji in sulicami oboženih kozakov v vas. Kdor se hoče dati kerstiti, pride v sredo vasi. Misijonar (razkolniški) jih hitro malo podučí v najvažnejših resnicah kerščanstva, potem jih kersti — in jim priverže pet rubljev, dvoje čevljev in jeden kožuh vsakemu.“ —

„Naši (ruski) misijonarji bi morali takó, kakor vi, priti v kak kraj in se ne strašiti nobenega truda; potem bi si tudi mi mogli obetati tako lepe vspehe, kakor jih imajo vsi katoliški misijoni,“ dejal je nek razkolniški škof katoliškemu župniku v Sibiriji.

Kerščanstvo in mohamedanstvo v Afriki. (K. nec.) Zamorci ob Belem Nilu, v Nubiji, južno od Kordofana, in drugi, ki so bili dosedaj vdani fetišizmu, sprejeli so že marsikaj od izlama. Z izlamom razširja se tudi arabski jezik. Izlam je vera, jako všeč zamorcem, ker tirja le zunanosti, molitev, post, umivanje i. t. d.; mesna poželjenja so dovoljena; dasiravno je število žen omejeno na štiri, je vendar število suženj nedoločeno. Tako je jasno, da zamorci radi sprejemajo izlam. Ako bi Arabci ne bili tako grozovito nasproti zamorcem, spreobrnili bi se jih še več k izlamu. Terdili so nekateri, da je izlam na zamorce nekaka priprava na kerščanstvo. Res uči izlam monoteizem, nauk enega samega Boga, in je zato višji nego poganstvo. Vendar pa izlam ni nikaka priprava na kerščanstvo. Nравnostni zakon izlama dovoljuje vsakoršne strasti zamorcu in mu vcepi sovraštvo do kerščanstva. Pogansk zamorec se dá veliko lažje spreobrniti, ako ni od izlama okužen. Zamorec v naravnem stanju spoštuje belokožca in vidi v njem bitje, ki stoji mnogo višje od njega. Mohamedan zaničuje kristjana, zove ga „kristjanskega psa“, „lés za peklenski ogenj“, i. t. d. To je skušnja misijonarjev. Povsodi, kjer se je vgnjezdil izlam med

zamorci, je spreobračanje neizrečeno oteženo. Mohamedanski zamorec se le redkokedaj spreoberne h kerščanstvu. Mohamedanizem ni le nikaka priprava na kerščanstvo, temuč največja zapreka pri spreobračanju afrikanških zamorcev.

Ravno tako napačna je terditev, da povzdigne izlam zamorca na višjo stopinjo omike. Omika mohamedancev je le zunanja. Zgodovina izlama nam to kaže. Izlam je betvica opija, ki navdaja narode za en trenotek z navdušenjem, potem pa jih zatopi v neozdravljivo spanje. In to spanje spi sedaj izlamska kultura.

Terdilo se je, da je mohamedanstvo najbolji vera za zamorce, ker kerščanstva itak nikdar ne bodejo razumeli. Kdor se hoče nasprotnega prepričati, naj gre v Afriko in ondi več let med zamorci živi, ter opazuje njihova nagnjenja in njihove strasti. Zamorci so sposobni za kerščanstvo. Imajo sicer napake, ki so lastne njihovemu plemenu, toda te jim ne branijo postati dobrim kristjanom. Večkrat smo opazovali, da se pod vplivom kerščanstva nastopne generacije zamorcev vedno bolj in bolj boljšajo in se vedno bolj vživé v kristjanstvo. Lahko bi navedel premnogo zgledov iz misijonskega življenja v dokaz, da so zamorci sposobni za kristjanstvo, da si vravnajo vest v kerščanskem smislu, in da znajo kerščanske zapovedi tudi v dejanji spolnovati. Toda menim, da dandanes nihče več ne terdi, da zamorci niso sposobni za omiko.

Vrnimo se nazaj k našemu vprašanju. Marsikdo se iz navedenega razširjanja izlama v Afriki boji za prihodnost kerščanstva med zamorci. Vendar kaže se, da je opravičena nada, da je prihodnost v Afriki kerščanska. Sedanji prevrati v Afriki in boj izlama proti prodiranju kristjanov v Afriko nam je zagotovilo, da je sedaj tamkaj prehodna doba k boljšemu. Izlam je osvojujoča vera; ako se mu vzame politična oblast, je on sam na sebi ničla. Ta moč se je vzela izlamu v Turčiji, v Egiptu in severni Afriki; ondotne izlamske države so odvisne od raznih evropskih velesil. Izlam se je sedaj oborožil v afrikanških puščavah, da bi od ondot poskusil bojno srečo. V puščavi je izlam nastal, v puščavi se skuša preroditi. Boji v Afriki so menda zadnji poskus, ustaviti se razširjanju kerščanstva. Pri vseh bojih moslemov v Afriki proti Evropejcem je vera glavna reč; materijelne zadeve so le plašč, s katerim se pravi vzrok zakriva. S tega stališča so dogodki v Afriki svetovne veljave. Ako premislimo obsed Egipta po Angležih, uze' v nekaterih krajev ob Rudečem morji in na vzhodnjem obrežji, brez narodne zavisti, tedaj so ti dogodki velikanske važnosti, ker podpirajo razširjevanje kerščanstva. Ravno tako je tudi po družih afrikanških krajih. Dandanašnji boji so rodovitni boji blagrov za kerščanstvo v Afriki.

Da bi le tudi evropske velesile spolnile svoje naloge v Afriki s pravega stališča, brez medsebojnega nasprotovanja radi političnih ozirov, v prospéh in srečo afrikanškega ozemlja!

Da bi usmiljeni Bog pospešil spreobrnjenje zamorcev in turkov, je pač treba moliti, zlasti ker naj lepši dele zemlje ima ta gnjusoba v oblasti.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober).

a) Glavni namen:

Ponižanje sovražnikov sv. Cerkve.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

b) Posebni nameni:

25. S. Marija Alakok. Red obiskovanja. Razširjanje lista „Der Sendbote der göttlichen Herzens Jesu.“ „Serca Jezusovega vstanova“ in druge enake naprave.

26. S. Evarist. Sv. Oče. Več brezvrčev in mlačnih. Več učiteljev in učiteljic in njih šole.

27. Ss. Kapitolina in Eroteja. Red dobrega Pastirja in hčere božje ljubezni. Dobri posli.

28. Ss. Simon in Juda. „Duhovni in obhajanci.“ Pospéh kat. tiska. Delo razširjanja sv. vere.

29. S. Evzebija. „Žertve revolucije“ in njih dobrotniki. Jetniki in njih predstojniki. Več rednikov in rednic, in njih gojenci.

30. S. Alfonz Rodriguec. Posvečenje ročnega dela. Katoliške kupčijske zveze in delavska društva. Več tergovcev.

31. S. Volbenk. Regensburška škofija. Vse poslano, pa ne še uslišane zadeve. Mesca oktobra umerli in pa oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca novembra.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Oseba, da bi zamogla doseči doželjeni redovni stan. — Da bi na prošnjo Naše ljube Gospé, sv. Antona Padovanskega in sv. Jožefa zadobila ljubo zdravje v hudi bolezni, ki mi zdravilo nič ne pomaga. Ako bom uslišana, se bom v „Danici“ zahvalila. — V neki zamotani zadevi posebna prošnja do N. lj. Gospé presv. Serca in sv. Antona Pad. za srečno rešenje. — Mati prav živo priporoča svojega sina v gorečo molitev vsim udom Naše lj. Gospé presv. Serca, da bi se obrnil na pravo pot, ker je zlo nepokoren, ter je v veliki nevarnosti za zveličanje.

Zahvale

Ze pred nekaj leti sem obljubila Mariji mali spis v njeno čast, če mi sprosi polajšanje v mojih bolečinah na nogah. To milost sem zadobila, ali obljubo sem odlašala (tudi vredništvu se je bilo pisemce med papirje zamešalo in za delj časa odložilo Vr.), ker sem se čutila nezmožno; želim pa, da bi se naj našlo spretno pero, ki bi Marijino slavo od tukaj popisalo; ker tukaj je bila nekdaš slavna romarska božja pot, godili so se mnogi čudeži; pred poldrugimi sto leti je bila tukaj „Fara“ pogorela in cerkev, — tako tudi spisi; — v Gorici se znabiti še kaj najde v starih spisih, — stari

ljudje so veliko vedeli povedati, ali ti so pomerli. Tukaj še vedno Marija milosti deli; še od mnogih krajev ljudje priromajo na božjo pot, in slednji gre oveseljen na svoj dom.

Pri Fari (Spod. Idrija), v sušcu 1887.

M. Leskovec.

Dve deklice se priserčno zahvalujeta za veliko milost, ki ste jo dosegle. Bile ste namreč zelo bolni na udih, tako da niste bile za nobeno rabo. Obrnile ste se toraj z velikim zaupanjem na Božjo pomoč, ter ste opravile več devetdnevnice k N. lj. Gospej, k sv. Jožefu in k sv. Antonu P. Obljubile ste tudi, ako boste uslišane, zahvalo naznaniti, ker ste se bile tudi v „Danico“ v molitev priporočile; in uslišane ste bile, ter ste skoraj že prav zdravi. Priporočene ste pa še dalje v gorečo molitev. Hvaljeno in čiščeno naj bo presveto Serce Jezusovo! Čast in hvala Naši lj. Gospej, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Frančišku Asiškemu! (Zakasujeno)

Iz Notranjskega.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Pretekli ponedeljek sta dospela iz Rima v Ljubljano vdeležnika pri velikem frančiškanskem kapiteljnu v Rimu, prečast. provincijal P. Placid Fabijani, in prečast. P. def. Hugolin Sattner. Po vsem popotvanji in o bivanji v Rimu sta bila vse skozi srečna in zdrava.

Prav lepe podobice s slovenskimi napisi in molitvami na drugi strani se dobivajo v „Kat. bukvarni“ po 2 solda.

Na Brezovcu bode sv. misijon od 31. okt. do 3. novembra t. l. Bog daj veliko duhovnega sadu. — Vodo veliko! Škode je naredila že na tisoče!

Lavantinski knez in škof, kakor se za terdno naznanuje, bode preč. gosp. dr. Mihael Napotnik, vodja v Avgustineju na Dunaju, rojen v Konjicah na spod. Štajerskem, l. 1850.

V uršulinskem samostanu v Škofji Loki ste 14. t. m. iz škofovih rok prejeli samostansko obleko gspčni: Marija Vilfan in Alojzija Hünner; slovesno obljubo pa ste naredili S. Neža Jalen in S. Karmela Lorenzutti.

Pri oč. karmeličankah na Selu pod Ljubljano so sv. Terezije dan, 15. t. m., ob 8ih maševali prevzviš. gosp. knez in škof; popoldne ob 3eh je ondi pridigal P. Maks Klinkovström. Praznovali so namreč praznik sv. Terezije, obnoviteljice karmelskega reda.

Na Brezjah, kakor naznanjajo, so bile 9. t. m. o blagoslovljevanji temeljnega kamena slovesnosti velikanske. Vse je bilo v vencih, zastavah, mlajih itd. Zraven prevzviš. gosp. škofa, kanonikov, preč. bivšega provincijala P. Evstahija in družih premnogih duhovnov bilo je pričujočih tudi več civilnih odličnih gospodov, kakor c. kr. okrajni glavar markiz Gozani, baron E. Vinkler itd. Bog daj obilnega blagoslova k tako slavnemu zidanju!

Cecilijansko društvo je 17. t. m. obhajalo 8. svoj občni zbor ob 8ih zjutraj sv. mašo „de Requiem“ itd. v frančiškanski cerkvi, ob 10ih v Šenklaški cerkvi sv. mašo „S. Hedwigis“, ob 11ih zborovanje v škofiji, ob 4ih popoldne pri sv. Jakobu litanije in petje.

„Ti poganski sin, ti!“

Sinček zdravnika B. se je malo pred poldnem domú prijokal.

„No, kaj ti je pa, Korliček?“ ga vpraša oče.

Korliček. Tam-le onégov Fric me že več dni zmérja: „Ti poganski sin!“

Oče. Kaj pa hoče reči s tim, Korliček?

Korliček. Naš gospod kaplan so uni teden razlagali cerkvene zapovedi in so tudi povedali, da je sv. Cerkev prepovedala o petkih meso jesti. „Če tedaj kdo“, so rekli, „cerkveno zapoved“ zaničuje in v petek zavedno meso jé, njemu veljá beseda Boga in Odrešenika: „Kdor Cerkve ne posluša, tega imej za pogana in publikana“ (očitnega grešnika). Tu pa mi je Fric po šoli precej začel nagajati. „Si li slišal, ljubi Korliček“, je rekel, „kaj so tvoj oče? Pogan, publikan; kajti ne poslušajo Cerkve; ona je prepovedala v petek meso jesti, in ga vendar jedó; tedaj so pogan.“ In zdaj mi vedno kliče in kliče: „Ti poganski sin!“ —

Oče se zamisli in je osramoten: „No, Korliček, to ni lepo od Frica; pa le molči, ne bo ti več nagajal zanaprej. Le povej mu, da tvoj oče ne jedó več mesa v petek.“ — In res, B. od tistega časa ni več mesa jedel o petkih.

To se je boje zgodilo na Nemškem in poročevalec pristavlja: Pa je res malopriden katoličan, kateri pri vsi strogi prepovedi sv. Cerkve vendar v petek meso jé. In kako nečedno-mesén je človek, kateri se ne more premagati, da bi se en dan v tednu mesa zderžal! —

V Lj., ako prav vemo, so nekteri usmiljeni dobrotniki, pri katerih marsikteri ubožni šolski učenci dobivajo več ali manj hrane vbogajme. To je vse hvale vredno, žalostno pa zraven tega to, da se jim ob petkih mesne jedí dajejo. Dobro vemo, da revež, ki nič nima, jé, kar dobí; ali taki mladenči se lahko razvadijo, postanejo čisto vnémarni, da nikoli več v življenji petka ne spoštujejo, tudi pozneje ne, ko bi se lahko zderžali. Zato naj bi dobrotniki k svoji veliki dobroti še to pridjali, da bi o petkih mladenčem postne hrane dajali, se vé, naj bi tudi sami katoliško dolžnost spolnovali...

Še jezični dohtar Prešern je bil svoje dni neki kerčmarici naredil osoljeno pridigo:

„Metka, Metka!

Si pustila „Grič“; *)

Ne spoštuješ petka:

Vzel te bo h-č!

Iz rimskega Martirologija.

20. sušca.

V Judeji sv. Joahim, oče bl. Marije D., Božje porodnice, čegar god se obhaja v nedeljo med osmino vnebovzvetja bl. Marije D.

V Aziji sv. Arhip, tovarš sv. ap. Pavla, ktereга se spominja v listu do Filemona in do Kološanov.

V Siriji ss. mučenci Pavel, Ciril, Evgenij in družici štirje.

*) kjer je poprej kerčmovala in ni gostom o petkih mesa dajala.

Ravno ta dan ss.: Fotina Samarijanka, Jožef in Viktor, njena sinova; Boštijan vodja, Anatolij, Focij, Parasceva in Cirijaka, sestri: ki so vsi Kristusa pričali in krono mučenstva dosegli.

V Amizi v Paflagoniji 7 svetih žén, Aleksandre, Klavdije, Avfrazije, Matrone, Julijane, Evfemije in Teodozije, ki so za sv. vero življenje dale; njim je nasledovala Derfuta in njena sestra.

V Polini na Greškem sv. Niceta, škof, kateri je bil zarad češčjenja svetih podob v pregnanstvo zagnan in je tam umerl.

V samostanu Fontanelskem sv. Volfran, škof Senonski, kateri se je škofiji odpovedal, in je ondi sloveč s čudeži življenje doveršil.

V Britaniji sv. Kutbert, škof Lindisfarnski, ki je od otročjih nóg do smerti slovel s svetimi deli in čudeži.

V Sieni na Toskanskem sv. Ambrož, iz reda pridigarjev, sloveč s svetostjo, pridiganjem in čudeži.

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji. Čast. g. O. Lebinger Norbert, duhoven benedikt. reda in profesor na Celovski gimnaziji, je odlikovan z vitežkim križcem Franc-Jožefovega reda. — Dekanijska svetovalca sta izvoljena in poterjena čč. gg.: Kesnar Anton za Velikovec, in Volkert Jož. za Terg. — Faro Žihpolje je dobil ondotni gosp. provizor Robas Ign. — Premeščeni so čč. gg. kaplani: Kovač Mart. iz Spodnjega Dravograda za provizorja v Skočidol; Premerl Fr. s sv. Višarij za kaplana v Spodnji Dravograd, in Virnik Fr. iz Žabnic za začasnega kanonika v Velikovec. — Umerl je dné 5. sept. č. g. Koinč Fil., župnik na Otoku. N. v m. p.! — Razpisani ste fari: Apače in Theisenek do 15. novembra t. l.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Jak. Raspotnik 3 gld. — Čast. g. kapl. M. Šlakar 3 gld. — Preč. gosp. župnik J. Potočnik 3 gld. — Čast. gosp. kapl. Jož. Laznik 2 gld. 60 kr. — Čast. gosp. župnik J. Kobilica 3 gld. „za god.“ — Čast. gosp. župnik Tom. Šlibar 5 gld. — Čast. g. kapl. Iv. Mikš 2 gld. — „Za pridne dijake“ 5 gld. — Preč. g. dek. Tom. Kajdiž 5 gld. — Čast. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld.

Za razširjanje sv. vere: „V čast sv. Frančišku Ksav.“ M. J. 20 gld. — Ivana Trampuš 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Železnikov 1 gld. 40 kr. — Č. g. M. Malenšek, župnik pri sv. Petru, 50 gld. 60 kr.

Za naj potrebniši misijone: Č. g. kapl. Jož. Laznik 2 gld. — „Ad D. m. gl.“ 50 gld.

Za zvonove na Rašici: „Ad D. m. gl.“ 5 gld.

Za afrikanski misijon: Č. g. kapl. Jož. Laznik 2 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Po č. g. kapl. Jož. Lazniku 9 gld. 40 kr.

Za pogorelee v Škocijanu: Čast. g. kapl. M. Šlakar 1 gld.

Za pogorelee na Godešicu in v Goričah: Č. g. kapl. M. Šlakar 1 gld.